

TOTHOM POT ESCRIURE EL SEU FINAL

Quan vam sortir de l'aigua ho vaig veure tot destruït, se'm va petrificar el cos. Els pèls se'm van ficar de punta i no podia ni acceptar ni comprendre tot el que havia passat en aquell mateix instant. Per uns segons tot havia quedat esfondrat i desaparegut. No hi havien cases, ni teulades, ni carrers, ni arbres, només una muntanya de roques i pols que cobria el que havia estat la meva llar durant molts anys. El Dídac em va preguntar què era el que havia succeït, que on eren els seus pares... però un nus a la gola no em deixava respondre les preguntes que li passaven pel cap. El vaig agafar per la mà i ens vam dirigir a les runes que teníem davant dels nostres ulls.

Hi havia gent morta per tot arreu. Vaig tapar els ulls al Dídac i ell em va preguntar què li havia passat a aquella gent i jo li vaig dir que només estaven dormint. Just allà, al davant dels meus ulls, hi havia els pares del Dídac plens de runes i de pols. El cor em deia que no avancés més enllà perquè ja sabia el que m'esperava, però una petita esperança em recorria pel cos. Pensava que dues cases més enllà em trobaria els meus pares tal i com eren abans de l'atemptat d'aquell matí.

En veure'ls la sang se'm va gelar i notava com unes llàgrimes calentes i suaus em recorrien la galta freda i mullada. Als peus del meu pare hi havia el llibre que em llegia cada nit abans d'anar a dormir, encara que jo li repetís mil cops que ja era prou gran per llegir-me'l jo sola. El vaig agafar i mel vaig posar contra el pit abraçant-lo tant fort com vaig poder. Vaig agafar el Dídac i vam començar a caminar sense saber on ens portarien les nostres cames.

El meu pare no m'havia acabat mai de llegir el final del llibre, jo no sabia com acabava. El Dídac, tot espantat, em va preguntar què era allò que tenia entre les meves mans. Li vaig explicar que era el llibre que em llegia el meu pare abans d'anar a dormir, em va dir que si jo li podia llegir. Així li vaig començar a llegir el llibre cada nit. Quan estava llegint, vaig veure en els seus ulls una petita espurna d'esperança i que cada nit mentre li llegia aquella petita espurna s'anava fent cada cop més gran.

El conte tractava sobre dos germans que per una inundació s'havien quedat sense pares, sense avis, sense tiets, la casa havia quedat destruïda, no tenien res, només es tenien l'un a l'altre. Comentava com anaven superant les adversitats per sobreviure en aquest món. Un dia van construir una barca per aconseguir arribar al paradís on només hi hauria pau i amor, però, mentrestant havien de continuar lluitant contra les tempestes, les onades, la gana...

Em vaig sentir molt identificada amb el llibre ja que era molt semblant al que ens havia passat a nosaltres i només volia conèixer com acabava el llibre per saber, també, com acabaríem nosaltres.

Cada dia li llegia el llibre i per fi vam arribar al punt on m'havia quedat amb el meu pare. Al moment de girar la pàgina i descobrir el final de la història em vaig trobar que el llibre ja no tenia més pàgines. En el moment de l'atemptat les últimes pàgines havien estat trencades per la destrucció generalitzada que hi hagué. En aquell moment, tant en Dídac com a mi, ens va canviar l'expressió de la cara. Al no conèixer el final d'aquella història que era l'única esperança que teníem, encara molt menys sabríem el final de la nostra. El vaig mirar i vaig poder contemplar com aquella espurna d'esperança que havia anat creixent en les últimes setmanes, en aquell mateix instant havia desaparegut. Llavors em vaig adonar que no ens feia falta saber el final d'aquell llibre sinó que cadascú pot escriure el seu propi final, ja que cadascú té una història diferent que explicar. No ens fa falta saber que tot són contes de fades i que tot final s'acaba bé, "sent feliços i menjant anissos", perquè això no és la realitat, això no existeix. La realitat és que hi ha moltes injustícies al món i que si no posa tothom la seva part continuarem vivint en un món racista i sense escrúpols, en un món on encara hi ha guerres i atemptats, en un món que per culpa de les desigualtats hi ha orfes i famílies sense llars, en un món on ens fa por ser nosaltres mateixos i tenir por de ser jutjats i criticats.

Deixem que cadascú escrigui el seu propi final ja que cadascú té coses diferents a explicar.

ANNA MATEU MUNTÉ' AEA

Ar Premi de 4t d'ESO